

KŁAĆ SIĘ (13) *vb impf*

się (8), sie (5).

inf kłać się (5). ◇ *praes 3 sg* klnie się (1). ◇ *3 pl* klną się (1). ◇ *praet 3 sg m* kłął się (1). ◇ *3 pl m* pers kłeli się (1). ◇ *imp 2 sg* klni się (2). ◇ *2 pl* klnicie się (2). ◇ **[con 3 sg m kłąłby się.]**

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI – XVII(XVIII) w. s.v. kłać.

1. Złorzeczyć komuś; przeklinać (2) :

a. W funkcji zwrotnej (tu dla odegnania ewentualnego uroku) (1) : Klni fię: Bodáy nas powietrze porwało Námi miotało. *KlonFlis* H3v.

b. W funkcji wzajemnej [czym] (1) : Ano nie wczás kiedy go iuż zła niemoc gnąbi. Co fię ią więc klną chłopi kiedy łobyę káią *RejWiz* 62.

2. Przysięgać, zaklinać się; anathemizare *PolAnt, Vulg; iurare PolAnt* (11) : Nieklui [!] fię bo dawno bładzys *RejKup* N; PRzyłzli dwa do krámárzá/ y czapkę mu wzięli/ Kiedy fię o niey pytał/ obádwa fię kłeli. *RejFig* Ee2, Ee2; *WujNT* 180.

kłać się o co [= w sprawie czego] (1): IEden błazná położył w pokoju przy łobie/ Iż nie mógł do drzwi tráfić/ w bot wczás czynił łobie. Pan fię porwie do botá/ wwiąznie mu nogá/ [...] A błazen fię klnie o bot/ nie ia przyłięgáiąc. *RejFig* Aa8v.

[kłać się czym: Iefliby fię kto kłął [!] kościołem/ nic nie ieft/ ále ktoby się kłął złotem kościelnym/ winien. *BudBib Matth* 23/16 (*Linde*).]

Ze zdaniem dopełnieniowym [iż (3), że (2)] (5): Ten co ią dał drugiemu/ kłął fię że iey nie miał *RejFig* Ee2; *GórnDworz* Rv; *BudNT Mar* 14/71; *LatHar* 710; *WujNT Mar* 14/71.

Zwrot: »kłać się [jaką] kłątwą« (1): Przede włzen: [!] zás bráćia moi/ nie klnicie fię áni niebem/ áni ziemią/ áni iną iáką kłątwą [*ne iurate caelum, neque terram, neque aliud quodcunque iuramentum*]. *BudNT Iac* 5/12.

Szereg: »kłać się i przysięgać« = anathemizare et iurare PolAnt, Vulg (3): On lepak poczał fię kłać y przysięgáć/ iż nie znam człowieká tego/ ktorego mowicie. *BudNT Mar* 14/71 [*przekład tego samego tekstu*] *LatHar* 710; *WujNT Mar* 14/71.

Synonimy: 1. łajać; 2. przysięgać.

Formacje współrdzenne cf KŁAĆ.